

Nova obzorja (4) – »Ne govorite, poslušajte ga«

Sv. Jožefmarija »odkrije«
Svetega Duha s pomočjo
preprostega nasveta, ki lahko
razsvetli tudi naše duhovno
življenje.

21. Jul. 2022

Preden se je vrnil k Očetu, je Jezus svojim apostolom naročil: »Jaz pošiljam na vas obljubo svojega Očeta; vi pa ostanite v mestu, dokler ne boste odeti v moč z višave« (Lk

24,49). Apostoli so ostali v Jeruzalemu in čakali na izpolnitev božje obljube. Ta obljuba, dar, je bil v resnici Bog sam, njegov Sveti Duh. Nekaj dni pozneje, na binkoštni praznik, so ga prejeli in bili polni božje milosti. »Učenci, ki so že bili priče slavi Vstalega, so zdaj v sebi izkusili moč Svetega Duha; njihov razum in njihovo srce sta se odprla novi luči.«^[1] Še istega dne so začeli pogumno oznanjati in Sveto pismo pravi, da se jim je ob poslušanju Petrove besede »pridružilo približno tri tisoč ljudi« (Apd 2,41).

Sv. Jožefmarija je pogosto poudarjal, da dar Svetega Duha ni nekakšen spomin na preteklost, marveč vedno aktualen pojav. »Kot oni prvi, ki so se približali svetemu Petru na binkoštni dan, smo bili tudi mi krščeni. Pri krstu je naš Oče Bog prevzel v posest naše življenje, ga pridružil Kristusovemu in nam poslal Svetega Duha.«^[2] Najprej pri krstu in potem

pri birmi smo prejeli polnost božjega daru, življenje Svete Trojice.

Odkriti Tolažnika

Božji Dar, odrešenje, ki smo ga prejeli, ni neka *stvar*, temveč je *oseba*. Zaradi tega celotno krščansko življenje izvira iz osebnega odnosa z Bogom, ki pride prebivat v naše srce. To je znana resnica: na njej temelji življenje vere. In vendar je lahko tudi nekaj, kar bomo morali šele odkriti.

»Skozi celotno leto 1932 smo v življenju svetega Jožefmarija priča močnemu razvoju pobožnosti do Svetega Duha,« pravi eden od poznavalcev njegovega življenja.^[3] Potem ko si je več mesecev prizadeval vzpostaviti stik s Tolažnikom, prejme posebno razsvetljenje, ki mu odpre novo obzorje, kot izvemo iz zabeleške s tistega dne:

»Osmina praznika vseh svetih, torek, 8. 11. 1932: Danes zjutraj, od tega še ni minila ena ura, mi je pater Sánchez odkril 'novo obzorje'. Rekel mi je: 'Prizadevajte si za prijateljstvo s Svetim Duhom. Ne govorite, poslušajte ga.' In v molitvi med potjo [...], v krotki in svetli molitvi, sem razmišljal, da mi je življenje otroštva, ko sem začutil, da sem božji otrok, dalo ljubezen do Očeta; da sem predtem šel po Mariji k Jezusu, ki ga častim kakor prijatelj, kakor brat, kakor njegov oboževalec, kar tudi sem ... Doslej sem vedel, da Sveti Duh prebiva v moji duši, da bi jo posvečeval ..., vendar te resnice o njegovi navzočnosti nisem doumel. Potrebne so bile besede patra Sáncheza; čutim Ljubezen znotraj sebe in hočem biti v stiku z njim, biti njegov prijatelj, njegov zaupnik ..., mu olajšati delo glajenja, izkoreninjanja, vnemanja ... Vendar tega ne bom zmogel: On mi bo dal moč, On bo storil vse, če tako hočem

... Zares tako hočem! Božanski Gost, Učitelj, Luč, Vodnik, Ljubezen, naj te ubogi osliček zna sprejeti in poslušati tvoje nauke in se vneti, ti slediti in te ljubiti. – Sklep: vzdrževati, po možnosti brez prekinitev, prijateljstvo ter ljubeč in poslušen stik s Svetim Duhom. *Veni Sancte Spiritus!* ...«^[4]

S temi besedami sv. Jožefmarija povzame duhovno pot, po kateri ga je vodil Bog: odkritje božjega otroštva, Marijino posredovanje na poti k Jezusu, zaklad Kristusovega prijateljstva ... naposled pa zavedanje o navzočnosti božje Ljubezni znotraj njega. Kot je zapisal mnogo let pozneje, nastopi trenutek, ko srce začuti potrebo, da »mora razločevati in častiti vsako od božjih oseb. [...] Ljubeče se zabava z Očetom in s Sinom in s Svetim Duhom; z lahkoto se podredi delovanju poživljajočega Tolažnika, ki se nam

daje, ne da bi si to zaslužili:
nadnaravni darovi in kreposti!«^[5]

Da Sveti Duh prebiva v kristjanovi duši, je bilo nekaj, kar je on *že vedel*, vendar tega še ni dojel kot *doživetje*, ki ga izkusiš z vso globino. Po tistih besedah njegovega duhovnega voditelja se pred njegovimi očmi odpre novo obzorje, nekaj, kar ne samo *razume*, temveč predvsem *doživlja*: »čutim Ljubezen znotraj sebe«. Ob tem čudovitem dejstvu v njem vzplamti želja po tem, da bi se velikodušno odzval in se dal tej Ljubezni na razpolago: »hočem biti v stiku z njim, biti njegov prijatelj, njegov zaupnik ..., mu olajšati delo glajenja, izkoreninjanja, vnemanja ...«. In nasproti strahu, da tega ne bi zmogel, da ga to presega, se dvigne gotovost, da bo vse uresničil Bog, če mu sam to dopusti.

Sprejeti božji dar

Prvo, kar pri tem obzorju, ki se odpre pred sv. Jožefmarijem, pritegne pozornost, je *prvenstvo božje pobude*. Nekaj tednov pozneje je izoblikoval misel, ki je bila prenesena v točko 57 knjige *Pot*: »Pogosto se družim s Svetim Duhom – velikim neznancem – on je tisti, ki te bo posvetil.«^[6] Naša svetost je delo Boga, čeprav se ta Bog, ki nas posvečuje, pogosto zdi kakor »véliki Neznanec«.

V današnjem svetu, ki poudarja človeško *storilnost* in rezultate našega prizadevanja, lahko marsikdaj izgubimo izpred oči, da je odrešenje, ki ga prejmemo od Boga, v svojem bistvu *zastonjski dar*. Z besedami sv. Pavla: »Z milostjo ste namreč odrešeni po veri, in to ni iz vas, ampak je božji dar« (Ef 2,8). Gotovo je trud, ki ga vložimo mi, pomemben in ni vseeno, če živimo na tak ali drugačen način. Vendar pa vse naše delovanje izhaja iz gotovosti, da je »krščanstvo milost, je

presenečenje s strani Boga, ki ni ostal le pri tem, da je svet in človeka ustvaril, ampak je stopil tudi vštric s svojo stvarjo«. ^[7] In to je nekaj, kar mora vsak izmed nas odkriti *na osebni način*. Kot pogosto pravi papež Frančišek, gre za priznanje, da »je Bog tisti, ki naredi *prvi korak*. Iščeš ga, ampak On te prvi išče. Skušaš ga najti, ampak prvi nas najde On«. ^[8]

Iz tega odkritja izhaja »bistveno načelo krščanskega gledanja na življenje: *prvenstvo milosti*«. ^[9] Po vseh teh letih so še vedno enako aktualne besede, s katerimi je sv. Janez Pavel II. želel pripraviti Cerkev na novo tisočletje. Papež nas je hotel prav posebej posvariti pred skušnjo, ki se lahko prikrade v duhovno življenje ali v apostolsko delo: »to, da mislimo, da so sadovi odvisni od naših sposobnosti delati in načrtovati«. ^[10] Tako bi lahko pomislili, da naše notranje življenje

ni tako globoko, kot bi si želeli, zato ker vanj ne vlagamo dovolj truda, ali da naš apostolat ne obrodi pričakovanih sadov zato, ker nismo bili dovolj zahtevni. To je lahko del problema, ne pojasni pa ga v celoti. Kristjani vemo, da je Bog tisti, ki vse dela: »apostolskim dejavnostim ne daje rasti človeška moč, temveč dih Svetega Duha«. ^[11] To je še en način za priznanje, da naše življenje ni vredno zgolj toliko, kolikor storimo, niti ne izgubi vrednosti zaradi skromnosti naših dejanj ali zaradi naših porazov ..., če se le obračamo k temu Bogu, ki hoče prebivati med nami. »Živeti po Svetem Duhu pomeni živeti iz vere, upanja, ljubezni; pustiti, da se nas Bog polasti in v temelju spremeni naša srca ter jih naredi po svoji meri.« ^[12] Pravo izhodišče za krščansko življenje, »za dobra dela«, ki nam jih Bog Oče zaupa (prim. Ef 2,10), je torej hvaležno sprejemanje božjega daru,

ki nas spodbuja, da živimo v upanja polni predanosti božjih otrok.^[13]

»Vzdrževati ljubeč in poslušen stik s Svetim Duhom«

Sprejeti božji dar pomeni sprejeti neko Osebo, zato je nasvet patra Sáncheza svetemu Jožefmariju razumljiv: »Prizadevajte si za prijateljstvo s Svetim Duhom. Ne govorite, poslušajte ga.« Prijateljski odnos je mogoče vzpostaviti z osebo in prijateljstvo raste s pomočjo dialoga. Zato je sv. Jožefmarija, potem ko je odkril osebno navzočnost Boga v svojem srcu, napravil konkreten sklep: »*vzdrževati*, po možnosti brez prekinitev, prijateljstvo ter ljubeč in poslušen stik s Svetim Duhom«. To je tisto, kar lahko sami doprinesemo k temu, da bi ga mogli *poslušati*.

Gre za pot, ki je dostopna vsem kristjanom: možnost, da smo nenehno odprti za delovanje

Tolažnika, da poslušamo njegove navdihe in pustimo, da nas »uvede v vso resnico« (prim. Jn 16,13). Jezus je dvanajsterim obljubil: »On vas bo učil vsega in spomnil vsega, kar sem vam povedal« (Jn 14,26). Sveti Duh nam omogoča, da živimo skladno z božjimi načrti, saj je tudi On tisti, ki nam bo »oznanjal prihodnje reči« (Jn 16,13).

Prvi kristjani so to dejstvo razumeli, predvsem pa so tako *živel*i. »V Apostolskih delih skoraj ni strani, ki ne bi govorila o Njem in o delovanju, s katerim vodi, usmerja ter spodbuja življenje in dela prvotne krščanske skupnosti.«^[14] Prav zares: »vsi, ki se dajo voditi Božjemu Duhu, so božji sinovi« (Rim 8,14). Njemu pa se pustimo voditi, če se dan za dnem prizadevno urimo v »naporni disciplini poslušanja«.^[15] Biti v stiku s Svetim Duhom pomeni prizadevati si, da bi slišal njegov glas, »ki ti govori po dogodkih tvojega

vsakdana, po radostih in bridkosti, ki te spremljajo, po osebah v tvoji bližini, s pomočjo glasu tvoje vesti, ki je žejna resnice, sreče, dobrote in lepote«. ^[16]_____

V tem pogledu je zanimiv odlomek iz zadnje knjige oz. pogovora z Benediktom XVI. Novinar ga sprašuje, ali so trenutki, ko se papež »lahko počuti strašno samega«.

»Gotovo,« odgovarja Benedikt XVI., »toda ker sem tako povezan z Gospodom, nisem nikoli čisto sam.« Nato pa še doda: »Človek pač ve, da tega ne dela sam. Tega sam ne bi mogel storiti, Gospod je stalno tu.

Moram le prisluhniti in se mu povsem odpreti.« ^[17]_____ Priložnost, da bi svoje življenje delili z Bogom, da bi živeli iz prijateljstva z Njim, je danes prav tako privlačna kot vedno. A novinar ga nadalje sprašuje: »Kako je s tem poslušanjem in odpiranjem Gospodu? Bi mi lahko dali kakšen nasvet ...« Zaslužni papež se zasmije,

novinar pa vztraja: »Kako to najbolj storiš?« Z vso preprostostjo mu Benedikt XVI. odvrne: »Ponižno prosiš Gospoda – ki mi mora zdaj pomagati! –, notranje se zbereš, ostaneš tiho. Nato vedno znova lahko z molitvijo potrkaš na vrata in kar gre.«^[18]_____

Naučimo se prepoznati njegov glas

V svojem osebнем molitvenem življenju lahko včasih, morda tudi nehote, iščemo nekoliko izredne pojave kot *zagotovilo* za to, da govorimo z Bogom, da nas On sliši, da nam govori. Duhovno življenje pa v resnici poteka na bolj vsakdanji način. Bolj kot za prejemanje posebnih milosti gre za to, da smo »dojemljivi za vse, kar Božji Duh spodbuja v naši okolici in v nas samih«. ^[19]_____

»Vsi, ki se dajo voditi Božjemu Duhu, so božji sinovi« (Rim 8,14). To Tolažnikovo vodenje se bolj kot v

konkretnih napotkih ponavadi odraža v tem, da prejemamo razsvetljenja, smernice. Na zelo različne načine in upoštevajoč tempo vsakega posameznika nam Sveti Duh polagoma osvetljuje drobne in velike dogodke našega življenja. Tako se korak za korakom ta ali ona podrobnost pokaže na *nov* način, v luči, ki nam razkrije jasnejši smisel tega, kar je bilo prej zamegljeno in negotovo.

Kako prejemamo to luč? Na tisoč različnih načinov: ko beremo Sveto pismo, dela svetnikov, duhovne knjige; ali pa v nepričakovanih trenutkih, na primer pri pogovoru s prijatelji ali ob branju kakšne novice ... Neskončno mnogo je trenutkov, ko nam Sveti Duh lahko kaj namigne. Da pa bi dal tem namigom obliko, On upošteva naš razum in našo svobodo. Dobro je, da se naučimo moliti izhajajoč iz teh žarkov, umirjeno o njih meditirati dan za dnem, se

zadržati v molitvi in Gospoda
vprašati: »Kaj mi hočeš povedati s to
zadevo, ki me skrbi, s tem, kar se mi
je zgodilo? Kaj mi predlagaš za moje
življenje?«

Pri tem potrpežljivem poslušanju je
dobro upoštevati, da so lahko glasu
Svetega Duha v našem srcu
primešani še drugi najrazličnejši
glasovi: naša sebičnost, naše težnje,
hudičeve skušnjave ... Kako
prepoznati tisto, kar prihaja od
Njega? Tako kot v marsikaterem
primeru tudi glede tega ni
neovrgljivih dokazov; obstajajo pa
znaki, ki pomagajo razločevati
njegovo navzočnost. Kot prvo velja
upoštevati, da Bog ni v nasprotju s
samim seboj: od nas ne bo pričakoval
ničesar, kar bi nasprotovalo nauku
Jezusa Kristusa, kot je zapisan v
Svetem pismu in kot ga oznanja
Cerkev. Prav tako nam ne bo
predlagal ničesar, kar bi
nasprotovalo našemu poklicu.

Nadalje je treba biti pozoren na to, kar ti navdihi prinašajo s seboj. Drevo spoznamo po njegovih sadovih (prim. Mt 7,16-20); in kot pravi sv. Pavel, so sadovi Duha: »ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blágost, dobrotljivost, zvestoba, krotkost, samoobvladanje« (Gal 5,22-23). Duhovno izročilo Cerkve stalno uči, da »Božji Duh v dušo neizogibno prinaša mir, hudič pa neizogibno povzroča nemir«. ^[20] V teku dneva nam bo prišlo na um ogromno *lepih zamisli*, zamisli o služenju, o skrbnosti, o pozornosti in odpuščanju. Pogosto to ne bo šlo zgolj za *dobro idejo*, temveč bo Sveti Duh povzročil gibanje v našem srcu. Ko bomo sledili tem Tolažnikovim navdihom, nas bo navdal pristni *gaudium cum pace*, miru polno veselje.

Poslušnost Tolažniku je drža, za katero si velja prizadevati umirjeno, ob pomoči duhovnega vodstva.

Vsekakor je pomenljiv podatek, da se je svetemu Jožefmariju to obzorje razkrilo ravno na tak način. Nasvet, ki ga je prejel – »poslušajte ga« –, priča tudi o tem, da se je pater Sánchez zavedal, katero poslanstvo ima kot duhovni voditelj: olajšati pot, da bi Sveti Duh lahko vedno bolj prevzemal vodenje neke duše, »olajšati delo glajenja, izkoreninjanja, vnemanja ...« To je naloga tistih, ki druge spremljajo pri njihovem duhovnem življenju: pomagajo jim do samospoznanja, da bi mogli bolje razločiti to, kar od njih lahko pričakuje Sveti Duh. Tako se korak za korakom vsakdo uči videti Boga v vsem, kar se mu dogaja, in v tem, kar se dogaja po svetu.

Zakoreninjeni v božji ljubezni, z dihom Svetega Duha

Od Gospodovega vnebohoda in binkoštnega prihoda Svetega Duha dalje živimo v času poslanstva:

Kristus sam nam je zaupal nalogo, da prinašamo odrešenje vsemu svetu. Sveti oče o tem večkrat govori, ko pravi, da »Bog poziva verujoče, naj *krenejo na pot*«, ^[21] in obenem poudarja, da nam skupaj s poslanstvom daje tudi moč, da bi ga uresničili. Zato tudi ta božji poziv »ni strategija, ampak moč samega Svetega Duha, neustvarjene Ljubezni«. ^[22]

V svojih katehezah o upanju je papež Frančišek spomnil, kako pomembno je, da se pustimo voditi Svetemu Duhu, in v ta namen je uporabil prispodobo, ki je zelo blizu cerkvenim očetom: »Pismo Hebrejcem upanje primerja s sidrom (prim. Heb 6,18-19) in tej prispodobi lahko dodamo tudi jadro. Če je sidro nekaj, kar daje barki varnost in jo *zasidra* tudi sredi morskih valov, pa ji jadro omogoča, da gre naprej skozi vodovje. Upanje je dejansko kakor jadro, ki prestreže veter Svetega

Duha in ga spreminja v gonilno silo, ki barko žene naprej, na odprto morje ali proti bregu.«^[23]_____

Če živimo zasidrani v globini božje ljubezni, nam to daje gotovost; če smo pozorni na Svetega Duha, nam to omogoča napredovati z božjo močjo in v smeri, ki nam jo On nakaže: »leteti, ne da bi se opiral na karkoli tukajšnjega, in biti pozoren na glas in pihljaj Duha«.^[24]_____ Oboje izvira iz združenja z Bogom. Zato »Cerkev nujno potrebuje pljuča molitve«.^[25]_____ Različni papeži to v zadnjem času nenehno ponavljajo: če hočemo izpolniti poslanstvo, ki nam ga je Kristus zaupal po istem Duhu, ki je vodil Njega, potem ni druge poti kot molitev, stalen in zaupen stik s Tolažnikom. Zato je tako pomembno odkriti obzorje žive božje navzočnosti v našem srcu; ter odpluti na globoko pod vodstvom Svetega Duha, ki je »luč, ogenj, silen veter [...], ki poživlja plamen in mu daje

zmožnost, da povzroča požare
ljubezni«. ^[26]_____

Lucas Buch

.....

^[1] _____ Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 127.

^[2] _____ Prav tam, št. 128.

^[3] _____ P. Rodríguez, opomba k točki št. 57 v zgodovinsko-kritični izdaji *Poti*, str. 269.

^[4] _____ Sv. Jožefmarija, *Zasebni zapiski*, št. 864.

^[5] _____ Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 306.

^[6] _____ Prim. P. Rodríguez, *Pot*, zgodovinsko-kritična izdaja, opomba k točki št. 57. Avtor je zapis te točke datiral z 22. 11. 1932.

[7] Sv. Janez Pavel II., apost. pismo *Novo millennio ineunte*, 6. 1. 2001, št. 4.

[8] S. Rubin, F. Ambrogetti, *El Papa Francisco. Conversaciones con Jorge Bergoglio*.

[9] Sv. Janez Pavel II., apost. pismo *Novo millennio ineunte*, 6. 1. 2001, št. 38.

[10] Prav tam.

[11] Sv. Jožefmarija, *Pogovori*, št. 40.

[12] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 134.

[13] Prim. F. Ocáriz, Pastirsko pismo, 14. 2. 2017, št. 8.

[14] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 127.

[15] Sv. Janez Pavel II., Govor, 5. 6. 2004.

[16] Prav tam.

[17] Benedikt XVI., *Zadnji pogovori*, Družina 2016, str. 237.

[18] Prav tam.

[19] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 130.

[20] J. Philippe, *En la escuela del Espíritu Santo*, Rialp, Madrid 2005, 53.

[21] Frančišek, apost. spod. *Evangelii Gaudium* (24. 11. 2013), št. 20.

[22] F. Ocáriz, Pastirsko pismo, 14. 2. 2017, št. 9.

[23] Frančišek, Splošna avdienza, 31. 5. 2017.

[24] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 994.

[25] Frančišek, apost. spod. *Evangelii Gaudium* (24. 11. 2013), št. 262.

^[26] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 244.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/nova-
obzorja-4-ne-govorite-poslusajte-ga/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/nova-obzorja-4-ne-govorite-poslusajte-ga/) (5.
Avg. 2025)